

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania R. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G.

o przyznanie renty w związku ze służbą wojskową,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 marca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 27 marca 2013 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) oddalił apelację R. K. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 4 października 2012 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w G. z dnia 31 marca 2011 r. w przedmiocie odmowy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową. Na podstawie opinii biegłych sądy *meriti* przyjęły, że stan zdrowia ubezpieczonego uległ poprawie w stopniu uzasadniającym uznanie go za zdolnego do pracy.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości i zawierająca wniosek o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...), została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania – art. 217 § 1 i § 3 k.p.c. w związku z art. 227, 278 § 1, art. 381, 382 i art. 391 § 1 k.p.c. przez wyrokowanie w oparciu o opinie biegłych „diametralnie

sprzeczne w swojej treści” oraz art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1, art. 378, 381 i art. 382 k.p.c. przez pominięcie, że biegli odnieśli się do jego stanu zdrowia w sposób ogólnikowy, niepełny i sprzeczny z pozostałym materiałem dowodowym, a także art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 385 k.p.c. przez pominięcie, że samo zachowanie zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy nie uzasadnia uznania go za osobę niezdolną do pracy całkowicie lub częściowo. Zarzucił również naruszenia prawa materialnego – art. 12 ust. 1 i 3, art. 13 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 i ust. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w związku z art. 30 ust. 1 pkt 1 oraz art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 51 i 64 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 101, poz. 648) przez stwierdzenie, że mimo złego stanu zdrowia, przy założeniu niecelowości podjęcia innej pracy oraz przekwalifikowania zawodowego, nie jest do pracy niezdolny.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ubezpieczony odwołał się do jej oczywistej zasadności, podnosząc, że „w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego wyroku nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna sądu, który ponadto dopuścił się naruszenia zarówno przepisów prawa materialnego, jak i prawa procesowego mających istotny wpływ na wynik sprawy”. Jednocześnie skarżący wskazał na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne: „czy osobę posiadającą kwalifikacje odpowiednie jedynie do wykonywania pracy fizycznej, u której wykluczono możliwość wykonywania szeregu tego rodzaju prac, w tym prac związanych z klękaniem, kucaniem, pracami na wysokości czy dźwiganiem ciężarów, można uznać za osobę całkowicie zdolną do pracy, czy też osoba taka winna być uznana za co najmniej częściowo niezdolną do pracy przy założeniu braku celowości przekwalifikowania zawodowego?”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jednoczesne występowanie w sprawie zagadnienia prawnego, określonego jako istotne, oraz ze względu na oczywistą zasadność skargi. Przyczyną wniesienia skargi uczynił problem niemający znaczenia jurydycznego, a odnoszący się wyłącznie do oceny stanu faktycznego sprawy, który – jak wynika z art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. – nie stanowi przedmiotu kontroli kasacyjnej, zatem wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania towarzyszą niedopuszczalne argumenty.

Nie bez znaczenia jest także to, że skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa wątpliwości wymagające wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego.

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).